

Det holder jeg ikke af, saa sætter jeg hellere mine Penge i offentlige Papirer, jeg til enhver Tid kan sælge. Det er dette, at for at komme til sine Penge maa vedkommende Laangiver ligefrem gjøre Execution i sit Pant, eller med andre Ord, at Bansteligbederne ved at omsætte mellem Mand og Mand Prioritetsobligationerne ere temmelig betydelige. Som bekendt, fordrer der fuldt Stempel til enhver Transport, ligesom der ogsaa til Udstedelsen af selve Obligationer forlanges Stempelafgift. Noget, som jo ikke gjælder med Hensyn til de udenlandske Effekter, der sælges paa Børsen; om udenlandske Papirer taler jeg ikke her. Det tror jeg altsaa, og det var kun det, jeg vilde fremhæve, at, naar man vil virke hen til — og det er jo de Herrers Mening, som har udtalt sig for at virke for, at Renten forbliver indenfor de 4 pSt. — naar man vil virke hen til, at dette sker, maa man være betænkt paa at lette Omsætningen af Prioritetsobligationer, at lette, om jeg maa sige, Kurseringen af dem mellem Mand og Mand, og lette Afgiftsbevarelsen af dem, saaledes at det ikke er forbundet med større Byrder at anbringe sine Penge paa denne end paa anden Maade. — Jeg har endnu kun et Par Ord til det ærede Medlem for Viborg (Klein) med Hensyn til en enkelt Bemærkning, han gjorde. Det ærede Medlem fremdrog, at han troede, at Kommissionærer kjente ved Udfærdigelsen af disse Rentebestillinger. Det tror jeg ikke er Tilfældet. Naar man som Procurator eller Kommissionær, eller hvad man nu vil kalde det, er i det Tilfælde at skulle staa for Mand et Laan, er det Udfærdigelsen af Obligationen og den Virksomhed at staa for Laanet, der bliver betalt, men den lille Heilighed at skrive en Ansøgning om en Rentebestilling, der følger ved Siden af, har jeg aldrig hørt forarsager vedkommende Debitor nogen forøget Udgift. (Afbrydelse af L. Pedersen). Jeg ventede, at det ærede Medlem tager Ordet efter mig. — Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) anførte en Række af Betragtninger, som i ikke ringe Grad har min Sympathi; jeg sigter til de Betragtninger, som gik ud paa, at man i det Hele ikke ved positive Love maa foreskrive Straf for Noget, som ikke Retfærdighedens og Samvittighedens Stemme selv siger den Paagældende er en Lovovertrædelse. Man kan visstnok ikke forlange, at alle Statsborgere skulle gjøre sig bekendt med de forskjellige Straffebestemmelser i Lovene; det er en Fiction, naar man gaar ud fra, at Enhver maa kjende Lovene. Jeg er enig med det ærede Medlem deri, at Hovedreglen maa være den, at Intet er Straf underkastet, som ikke Samvittighedens Stemme kan sige Enhver er strafbart; men jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt disse Bemærkninger og Setninger, som jeg i deres Heilighed anser for rigtige, lade sig anvende paa det

foreliggende Tilfælde. Selv om man vil gaa der til at sige, at man af de Grunde, som det ærede Medlem fremdrog, og som jeg kortelig har søgt at gjentage, burde give Rentefoden sit indtil 6 pSt., ser jeg ikke, at Samvittighedens Stemme af sig selv kan sige Noget, at f. Ex. 6¹/₄ pSt. skulde være noget saa særdeles Umoralsk. Det bliver altid en vilkaarlig Grændse, man der kommer til at trække, og det er derfor, jeg tror, at det ærede Medlems Betragtninger ikke finde fuld Anvendelse her. — Det er ikke ualmindeligt, at de, der give sig af med mer eller mindre at give Folk Veiledning og Bistand i juridisk Henseende, have en vis Animositet mod Procuratorer eller Andre, der have et vist offentligt Stempel med Hensyn til Udvælsen af saadan Virksomhed. Jeg skal ikke udtale mig videre derom, men jeg er kommen til at tænke derpaa ved at høre Ytringer af en æret Taler. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, om hvem jeg ikke veed, hvorvidt han hører til dem, der ved Heilighed meddele Folk juridisk Bistand — jeg veed det ikke — griber saa ofte Heiligheden til at udtale sig saa oerordenlig strengt og fordømmende om Sagsførerstanden. Jeg føler mig ikke kaldet til ved enhver Heilighed at gaa i Rette med det ærede Medlem derom; men, saa ofte Heilighed dertil frembyder sig, kommer han tilbage paa det Vægne. Jeg skal heller ikke nu i Almindelighed sige Noget derom, men naar det ærede Medlem tager Ordet for, at der fastsættes en bestemt Tægt for Medvirkning ved Laangivelse, saa skal han ikke i mig finde nogen bestemt Modstander i saa Henseende. Principielt har jeg Ingenting imod, at der sættes Sagsførerne en Tægt saavel i denne som i andre Sager, jeg siger: principielt skal han ikke i mig finde nogen egentlig Modstander i saa Henseende, om jeg end, naar vi komme til Enkelthederne, ikke vil stemme med ham. Men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at, naar det ærede Medlem udtalte sig saa stærkt ved denne Heilighed, vilde hans Bemærkninger have endnu større Vægt for mig, dersom jeg tør være sikker paa, at denne Gang vilde hans Praxis følge hans Theori.

H. Andersen: Det er jo en gammel Erfaring, at Rentesager ere Sager, der let sætte Folks Sind i Bevægelse, og det turde være, at det Tidspunkt, hvorpaa denne Sag er fremkommen, ikke er heldig valgt. At bringe denne Sag frem i tredie Samling i Valgperioden forekommer mig er ikke rigtig forsigtigt. Der gives endnu mange Medborgere, der leve i den Tro, at Lovgivningen vil være istand til ved en Lovgivningsakt at staae billige Penge, og jeg er ikke vis paa, om der ikke ogsaa findes Folk, som forstaa at tage sig denne Tro til Indtægt, saa jeg tror, at det er alt andet end forsigtigt, at Sagen er kommen frem